

λευκὸν καὶ σεμνὸν τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους ἔνδυμα, καὶ ἀπέναντι ἀπ' εὐθείας τοῦ ἀσπίλου οὐρανοῦ, νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ παρελθὸν διὰ μονασμοῦ ἰσοβίου. Τὸ ἐλπίζει τοῦτο, διότι εἶνε μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦ βιωτικῷ μαρτυρίου τῆς μόνῃ μάρτυς καὶ ἀπόδειξις, καὶ ἐν τῇ νυκτὶ τῆς συμφορᾶς τῆς δύναται εἶτι νὰ νομίζεται εὐτυχὴς διὰ τοῦτο. Διότι ἡ Πηγὴ τοῦ Ἑλέους καὶ Μήτηρ, ἐν τοῖς ὁδυμοῖς τῆς μετανοίας τῆς, ἐφάνη τέλος τῇ δυστήνῳ μάρτυρι ὡς ἐξίλαστηρίως μειδιάσασα, εὐσπλαγχνισθεῖσα πρὸς τὴν αὐτὴν συμφορὰν καὶ εἰσακούσασα τῆς μόνῃς δυνατῆς καὶ τελευταίας ἰκεσίας τῆς ἀπεγνωσμένης κόρης καὶ τῇ ἐπαύριον τῆς ἀτίμου τῆς ἐγκαταλείψεως, ἐξήγνισεν ἑαυτὴν σωματικῶς καὶ διὰ τὸν κόσμον τοῦλάχιστον, ἀπορρίψασα νεκρὸν τὸ σπαράττον τὴν καρδίαν τῆς ἁγος.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Ι. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἡ ἀχαριστία ἦν ἔδειξαν οἱ ἄνθρωποι, πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀνέλαβον τὴν ἀνθρώπινον τῶν κοινωνιῶν, πρὸς ἐκείνους οἵτινες πρωεμάχησαν ὑπὲρ μιᾶς μεγάλης ιδέας, ἡ ἐνός μεγάλου σχεδίου, πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀνέλαβον νὰ ἐξαγάγῃ αὐτοὺς τῆς πλάνης, καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, καὶ οἵτινες ἀνέλαβον νὰ ποδηγετήσωσι καὶ διδάξωσι αὐτοὺς εἶνε ἀξιοσημείωτος.

Οἱ μὲν ἀνέβησαν τὸ ἱκρίωμα, οἱ δὲ ἐπλήρωσαν τὰς φυλακάς, καὶ ἄλλοι ἄλλως ἔπαθον.

Ὁ τῆς Μαίας Φαιναρέτης υἱὸς ἀντιταξάμενος κατὰ τῆς τότε ἀχαλινώτου κοινωνίας, καὶ θελήσας νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς συμπολίτας τοῦ τῆς πλάνης ἔπαιε τὸ κώνειον.

Ἡ ἄκρα δικαιοσύνη ἐρραπίσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀριστείδου, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, ἡ ζωογονοῦσα δημιουργοῦσα καὶ σώζουσα αὕτη μεγαλοφυΐα, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Περσῶν· τί νὰ εἴπῃ τις περὶ Μιλτιάδου, καὶ τί περὶ Ἀλκιβιάδου; ἐπεχείρησε τὴν κατὰκτησιν τῆς Σικελίας, καὶ δὲν προεμάντευσε τὴν ἀχαριστίαν τῆς πατρίδος του. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ βιοῦντες οἱ Θουκυδίδαι συγγράφουσι τοὺς Πελοποννησιακούς των.

Ὁ Κικέρων μὲ τὴν μελίρρυτον γλῶσσάν του φονεύεται ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς τριανδρίας, καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐμπύγνυνται τὰ ἐγγχειρίδια τῶν Βρούτων.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ναζωραίου λιθοβολεῖται.

Ὁ Κολόμβος!!!! ὁ ἐπιχειρηματικὸς καὶ παράτολμος θαλασσοπόρος, περιπίπτει εἰς δυσμένειαν ἐστεμμένου τυράννου, καὶ δέσμιος ἐπιστρέφει ἐκ τῆς γῆς του, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τηκόμενος δὲ καὶ ἀπηλπισμένος, ἀποθνήσκει ὁ ἀνακαλύψας τὸν νέον κόσμον καὶ μόνη τοῦ υἱοῦ ἡ φιλοστοργία ἀποδίδει τὰ νόμιμα τῷ τεθνεῶτι.

Ὁ Μίλτων μὲ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισόν του τυφλοῦται, ὁ Τουρκουάτος Τάσος μὲ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν Ἰερουσαλὴμ ρίπτεται εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ παράφοροι ἐπαναστάται σύρουσιν εἰς τὸ ἱκρίωμα τὸν Ἀνδρέαν Σχενιέρον.

Οἱ Ροβεσπιέρ καὶ Δαντῶν, οἱ διδάσκαλοι οὗτοι τῶν λαῶν, οἱ θεμελιωταὶ οὗτοι τῆς ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος τῆς Γαλλίας, ἀνέρχονται καὶ αὐτοὶ τὸ ἱκρίωμα.

Φεῦ! καὶ πόσοι ἄλλοι μεγάλοι αἰρεσιάρχαι, πόσοι κενότμοι φιλόσοφοι, πόσοι θιασῶται τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πο-

λιτισμοῦ λάτρες, δὲν παρεδόθησαν εἰς χεῖρας ἐμμανοῦς καὶ φρενητιῶντος ὄχλου!!!

Ἐχει δίκαιον ὁ περίπυστος τῆς Γερμανίας ποιητής, λέγων ὅτι εἶνε φοβερόν νὰ ἔχη τις περισσύτερον πνεῦμα ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης εὗρε τὸν θάνατον. Μέγα δίκαιον εἶχεν ὁ Βειλάνδος.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπερέβαλε καὶ ἐπεσχίασε τὸ ἐν Γολγοθᾷ ἐγκλήμα.

Ὅλα ἀχαριστία!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΕΑΙΑΔΗΣ

ADDIO

Addio καὶ ἀστραπηδὸν χωρεῖ, σ' ἐγκαταλείπει, καὶ σὲ ἀφίνει ἀναυδὸν ὥχρον συντετριμμένον· ὁ νοῦς σου στροβιλίζεται σὲ κεραυνεῖ ἡ λύπη καὶ μένεις ἄνθος εἰς ὁδοῦ γωνίαν ἐρριμμένον.

Μόνον ὁ ἄδης ὤφειλε τοιαύτην φράσιν μόνον ἐκ τοῦ στυγοῦ ἐρέβους τοῦ χαϊρέκακος ν' ἀρθρώσῃ νὰ χύσῃ τὸν δρυμύτερον τῶν ἀνιάτων πόνων, καὶ ἐν μιᾷ τὸ παρελθὸν στιγμῇ ν' ἀποτεφρώσῃ.

Καὶ ὅχι χεῖλη προσφιλοῦς ὑπάρξεως Ἐκείνης. Ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευσα μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μου ὡς πολικὸν ἀστέρα μου μέσῳ φρικώδους δίνης, ἣν εἶχον μόνον δνειρον καὶ μόνην προσευχὴν μου.

Καὶ ὅμως... τρέμω, φρικῶ, μ' ἀποστατεῖ ἡ μνήμη τὸ ἦκουσα τὸ φραγκικὸν ἐκεῖνός της «Addio»!! ὡς ἔχιδνα ἐδάγκασε τὰ σπλάγχνα μου καὶ οἶμοι.. διπλὴν ὁδὸν ἐκτοτε ἐν τῇ ψυχῇ μου κλείω.

Περίξ μου σκότος ἄλχητον καὶ ἄχανές ἐντός μου καὶ οὐδαμοῦ ὁσέως ἑλπίς μὲ ἐνθαρρύνει ἀφέθην εἰς τὰ κύματα τῶν συμφορῶν τοῦ κόσμου φύλλον ξηρόν, νὰ σύρωμαι... ἄς γεῖνῃ ὅτι γεῖνῃ..

Ἄς ἀποθάνω... ἄς ταχῇ ἡ τλήμων μου καρδιά τί μ' ὠφελεῖ τάχα νὰ ζῶ; κ' ἂν ζήσω; τί μὲ μέλλει... Εἰν' ἡ ζωὴ μαρτύριον φρικώδους εἰρωνείας Ὅποτεν ζῇ τις ἀπελπίς, καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Β'

Αὐτὰ πικρῶς καθ' ἑαυτὸν σκεπτόμενος καὶ λέγων τὸ κεκμηκός του ἔφερεν εἰς Φρεαττῖα βῆμα. Ἐκεῖ ἐφ' ἣν τὸ στήθος του ἐκ τῆς ὁδύνης φλέγον θὰ εὗρῃ δρόσον πρόσκαιρον, καὶ μετ' ὀλίγον μνήμα

Εἶνε ἀδύνατον, ἐκεῖ... ἐκεῖ ὅπου τὸ πρῶτον ἐρέμβασεν ἐνθουσιῶν τὴν ἄρρητον χαρὰν του καὶ ἐτόνισε τὴν λύραν του εἰς ἄσματα ἐρώτων ἐκεῖ καὶ τὴν φρικώδη του θά θάψῃ συμφορὰν του.

Ἐνθεν μὲν βράχος ἀπορρῶξ μ' ἀκάνθας ἐστεμμένους κάκειθεν δὲ, ἀφροστεφές καὶ πλαταγίζων κύμα. Τί ἄλλο, πλέον ναυαγὸς καταπεποιημένος θὰ ἐπρωτίμα ὡς ἀκτὴν καὶ προσφιλέας του μνήμα.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττῖας. Ἀλλοτε ποτέ.